

ad tempora ætati Apostolorum vicina tantum referri.

§. 19.

Sed quam ridiculum & insulsum illud sit, nemo non videt: quasi quod illis temporibus interdictum & prohibitum, proque doctrinâ Dæmoniorum agnitum & proclamatum, posterioribus seculis prohibere liberum, licitum, sanctumque fuerit: quare nullo modo concluditur; prohibere nuptias tempore Apostolorum, & proximè sequentibus seculis doctrina fuit Dæmoniorum: ergo posterioribus seculis, eadem prohibitio nuptiarum, non est doctrina Dæmoniorum.

§. 20.

Ulterius hunc Pauli locum ad veteres illos hæreticos torquent Papistæ, vid: ad *Marcionitas & Manichæos*, qui nuptias in universum damnarint, ut quiddam malum & immundum. Id vero re ipsâ sentire etiam Pontificios ex decretis illorum satis liquet, quod & infra prolixius demonstrabimus: quare ad ipsos etiam Pontificios & horum Patronos Jesuitas locus Pauli accomodandus est, quia Apostolus doctrinam non primis saltem temporibus inservientem, sed perpetuam tradere voluit.

§. 21.

Deinde non de Personis magis, quam de re ipsâ loquitur Apostolus, quæ, ubicunque similis est, eandem damnationem meretur, quicunque illi sint, qui sic doceant: præterea verba Pauli disertè eos perstringunt, qui prohibent conjugium, sive in universum, sive in certo hominum ordine: ut, Pontifices Romani interdiciunt mancipiis suis nuptias: